

A parkourist is captured in mid-air, performing a jump. He is wearing a black long-sleeved shirt with 'BEBCAR' printed on it, bright blue pants, and red sneakers. His expression is one of surprise or focus. The background shows a cityscape with a multi-story building on the left and a wall with graffiti on the right. The sky is blue with scattered white clouds.

TARY

PŘÍBĚH PARKOURISTY

HISTORIE, SOUČASNOST, TUTORIÁLY

TARAS POVOROZNYK

Tary: příběh parkouristy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Taras Povoroznyk
Tary: příběh parkouristy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TARY

PŘÍBĚH PARKOURISTY

HISTORIE, SOUČASNOST, TUTORIÁLY

TARAS POVOROZNYK

*Jmenuju se Taras, ale nikdo mi dnes neřekne jinak než TARY.
Svět kolem sebe, město i přírodu, vnímám jinýma očima
než ostatní. Já se rozhlédnu a představuju si skoky a salta.
Všude vidím možnost a příležitost, jak se projevit!*

OBSAH

- Jsem TARY. Kde jsem se tu vzal? /9
Táta odjíždí za prací /18
Budeme se stěhovat /25
Odjezd /26
Nový domov - NOVÝ SVĚT /28
Další stěhování /32
V české škole /33
První Vánoce v Česku /36
Kámoši a akrobacie /41
sobota 29. března 2008 /43
Neděláš ty náhodou parkour? /48
Zpět nohama na zem - na základku /53
Ředitelská důtka /57
Střední škola /60
Prvních 2 000 odběratelů /64
První nakopnutí /66
Sakra, chci vyrůst! /69
Vysoká... na chvíli /77
Tepláky od Taryho máme jsou fakt nejlepší! /82
Finančním agentem /85
Parkurové workshopy /93
Enjoy the Movement /97
Jdu do toho! Chci být youtuber! /99
Já a počítačové hry /106
Důchodci a policie /108
Podnikatelem díky parkouru /113

Jak vypadá můj život teď /115
Natáčení, práce a občas trénink /116
Proč jsem tam, kde jsem /116
A kde jsem? /117
A moje další plány? /117

Historie parkouru /123
Historie českého parkouru /130

TUTORIÁLY /135

Parkour slovník /136
10 Zajímavých faktů o parkouru /140
Vybavení na parkour? /143
Jak se vypořádat se strachem při parkouru? /148
Parkour a úrazy /152
Největší chyby, kterým se vyhnout /158

Rozcvička a zahřátí /161

Parkour /178

Akrobacie /237

Strečink /281

Suzukiho systém /284

Budoucnost parkouru /291

Další parkourové vtipy /293

Citáty /294

Poděkování /295

Copyright © Taras Povoroznyk, Martin Jaroš, 2018

Ilustrace © Týna Nezbeda, 2018

Photo © Tereza Jarošová, 2018

© Štěpán Křištof, 2018

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN 978-80-7505-970-3

JSEM TARY. KDE JSEM SE TU VZAL?

Narodil jsem se na Ukrajině 22. 11. 1992 v půl páté ráno. Doslova se nabízí otřepané rčení, ranní ptáče dál doskáče! Ale můžu potvrdit, že na něm za mák pravdy bude.

Když jsem přišel na svět, vážil jsem tři kila šedesát a měřil úctyhodných padesát čísel. Slušnej klacek. Naši mi dali jméno Taras. Ptáte se proč? Protože se tak jmenoval tatínkův nejlepší kamarád. Tak proto.

Jestli a proč s tím souhlasila máma, na to jsem se jí pozapomněl zeptat.

Slušivej obleček! Ještě že si nepamatuju...

Ta velká událost se odehrála v porodnici ve městě Ternopil. (Prosím neplést s Thermopylami v Řecku, byť je to taky odsud mírně na východ.) Bydleli jsme v nedaleké malé vesničce v Ternopilské oblasti Ukrajiny, odkud pocházela máma. Je to rozlehlá země s překrásnou přírodou. Rozkládá se v západní části země. Většina oblasti má ráz pahorkatiny.

Ternopilská oblast je jedna z nejchudších oblastí Ukrajiny, její obyvatelé se živí převážně zemědělstvím.

My jsme bydleli v nížině, vlastně na takové rozlehlé pláni. Chovali jsme doma dobytek a živilo se fakticky tím, co jsme si sami vlastnoručně vypěstovali na poli u našeho domu.

Tady jsem s příbuznými na naší zahradě na Ukrajině. Bráška byl mega velkej blondáček, jak tak koukám! Objímá ho náš tatínek.

Podmínky, ve kterých jsme tam žili, by se dneska mohly zdát – jak to říct – asi nekomfortní nebo přímo středověké. Nebo na rovinu, vlastně to tam bylo dost děsivé. Já na tu dobu ale vzpomínám rád.

Naše rodina nebyla nijak zámožná. Byli jsme spíš chudší, ale bylo u nás vždycky čisto, měli jsme doma pořádek a bylo taky veselo. (Miluju pořádek. I dnes musím mít vše na svém místě, a to bych byl rád, abyste si pamatovali.)

V té době jsem tak moc miloval pořádek, že jsem třeba chodil ke skříni s oblečením, všechno z ní vyházel a zase rovnal, aby to sedělo do pravého úhlu. Musím říct, že jsem pořádek zbožňoval.

Když se našim dva a půl roku po mně narodil brácha Jura, začalo to být se vším o poznání těžší. Nejen pro mě. Mně se tehdy zdálo, že skončil můj krásný život, protože naši se mému

*Já jsem byl v dětství hodně snědej a bráška Juryk bílej jako zed, a to jsme prý sourozenci!
Něco se mi tady nezdá...! ☺*

Pravá nefalšovaná dětská radost z maličkosti!

bráškov, holomkov jednomu, věnovali více než mně, a tak jsem pěkně žárlil. Ale těžší to bylo zejména pro moje rodiče.

Museli se o hodně víc otáčet. Hlavně tatínek. Člověk se mohl snažit, jak chtěl. Ovšem dobře placená práce se v našem kraji sháněla jen velice těžko. Vlastně ani nebylo možné ji sehnat.

Máma byla vyučená prodavačka, takže prodávala někde v krámě, a táta dělal manuální práce všeho druhu. Byl moc šikovný a zručný. Ale uživit naši čtyřčlennou rodinu prostě nebylo vůbec jednoduché.

Časem jsem začal chodit do školky. Když jsme s bráchou trochu povyrostli, přiložili jsme taky ruce k dílu a začali jsme pomáhat i s pracemi kolem domu. Pomáhali jsme rodičům, babičce i dědečkovi. Bydli jsme totiž pohromadě, to jsem vám ještě neřekl? Byli jsme jedna velká šťastná rodina. Měli jsme několik malých políček pro vlastní obživu, na kterých jsme poctivě pracovali. Pěstovali

jsem na nich všechno, na co si vzpomenete – brambory, rajčata, kukuřici a další zeleninu pro sebe, ale taky pro chovná zvířata, abychom je měli čím krmit. Měli jsme kravičku, která nám dávala mlíko, ze kterého jsme pak dělali třeba máslo, sýry a podobně, a taky prasátko, které jsme po celý rok vykrmovali, abychom ho potom nakonec sežrali, a samozřejmě jsme měli taky drůbež – slepice, kachny, husy...

Možná to vypadá, že nám bylo hej, ale to je jenom zdání. Žili jsme vážně dost skromně. Maso jsme jedli jenom o svátcích a v slavnostnější dny a například mandarinky jsme viděli jenom jednou v roce, a to na Vánoce. Neříkám, že to u sousedů vypadalo jinak. Prostě tam tak žili všichni.

Zatímco my jsme bydli v malé vesničce nedaleko Ternopilu s maminčinými rodiči, táta pocházel z jiného kraje. A tak jsme někdy po Ukrajině cestovali, abychom viděli i druhou babičku a dědečka. Ovšem navštěvovali jsme je jen občasné a jim to bylo určitě líto.

Víc si ze svého „kojeneckého“ věku už ani nepamatuju. Že jsem vyrůstal na vesnici, a ne v nějakém velkoměstě, dokonce ani ve městě, už taky víte. Často se mě ostatní ptají, kde to je lepší, jestli na Ukrajině, nebo v Česku. Teď už sami víte, že odpověď není tak jednoduchá,

jak by se mohlo zdát. Všechno má své klady i zápory a je taky důležité brát v potaz, kolik mi bylo let, když jsem žil na Ukrajině, a kolik je mi teď, když žiju v Česku.

Pak najednou, z nějakého neznámého, a tedy neurčitého důvodu nebo si možná už jen nevzpomínám proč, jsme se přestěhovali. A sice do kraje, odkud pocházel táta. Bydlela tam jeho maminka s tátou, tedy naše babička s dědou. Nebylo to zase nijak moc daleko. Nějakých sto kilometrů od Ternopilu. Okresní město se jmenovalo Horodok a nacházelo se v Chmelnycké oblasti.

Právě tam jsme začali další, ne moc dlouhou kapitolu našeho života. Tam jsem zanedlouho začal chodit do první třídy, kde jsem si našel svoji první „dětskou lásku“ Irenu. Ani nevím, jak jsem si na ni teď vzpomněl, ale opravdu se mi moc líbila. Tak moc jsem ji ve škole škádlil, že jednoho dne musela její máma přijít do školy si na mě stěžovat! Ach jo, já jsem byl takový nezbeda. Co byl? Pořád jsem!

Když jsem měl jít poprvé do školy, bál jsem se asi jako každé dítě. Vůbec jsem nevěděl, co čekat a jaké to tam bude. Pamatuju si, že mě nejvíc strašili prarodiče tím, že budu muset brzy vstávat.

Každopádně jsem do školy dorazil a hned ten první den jsem měl – už nevím proč – ostatním rozdat sešity. Jednomu z kluků jsem sešit na lavici pod nos hodil ale z větší dálky.

On byl docela vznětlivý a snadno se naštvál, což jsem ještě nemohl vědět, hned se rozzuřil a vyskočil a normálně mi dal pěstí do nosu... První den ve škole mi tekla krev z nosu!

Doma jsem hned přišel za dědou, protože táta v té době někde sháněl práci, a vyprávěl mu, co se hned první den ve škole semlelo.

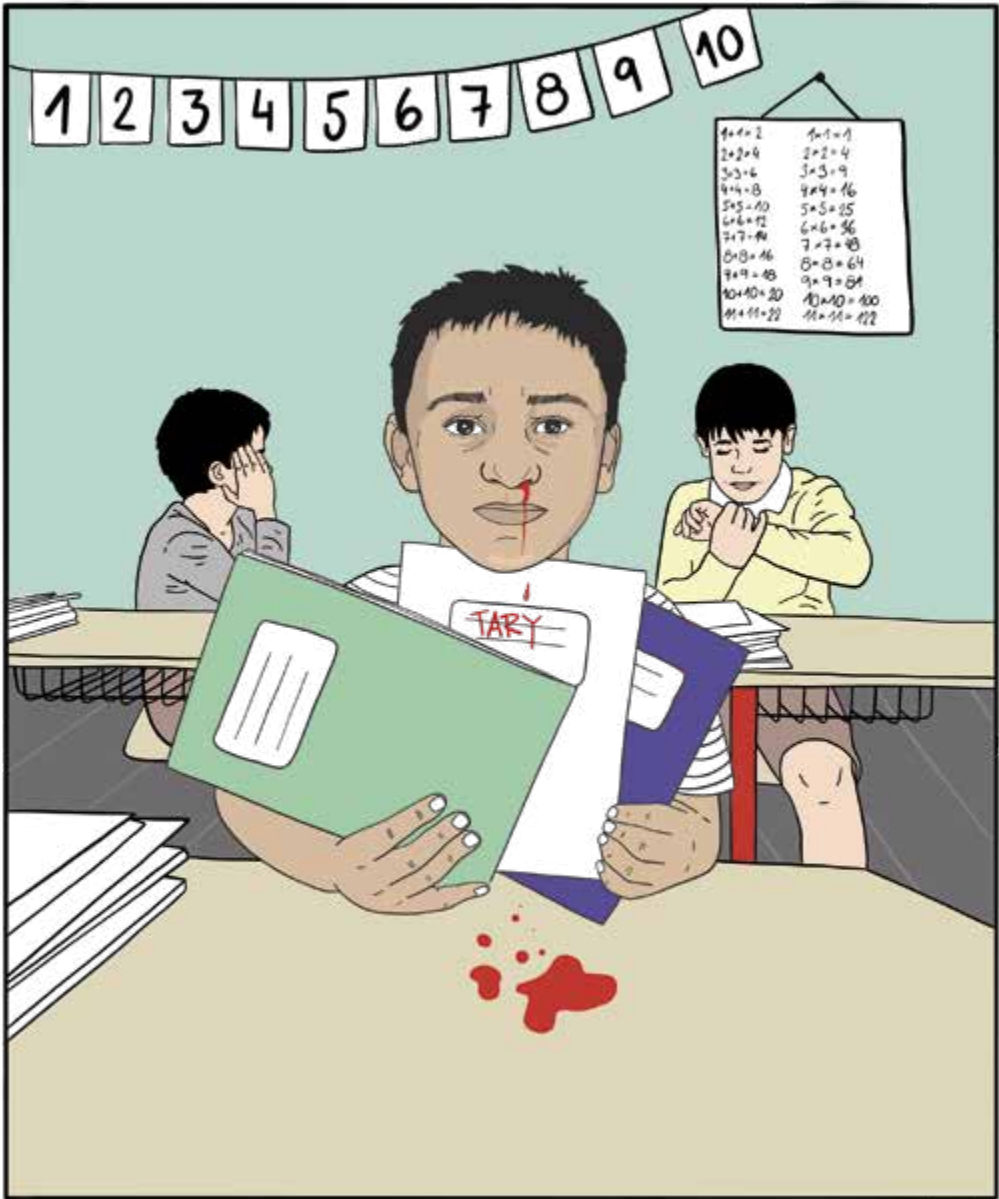
Maminka se vyučila prodavačkou.

To by mě zajímalo, jestli jsme se do těch oblečků navlíkli dobrovolně!

Děda chvíli zvažoval, co mi řekne, pak se na mě přátelsky podíval a prohlásil: „Tohle je tvůj problém! Ten si budeš muset vyřešit sám. Já přece nemůžu přijít do školy a rozmlátit tomu klukovi hubu, že jo.“

Tak jsem se na něj koukal překvapeně, ale dávalo to smysl. Musel jsem to uznat.

Děda se na mě podíval a spokojeně přikývl. Měl ze mě asi tenkrát radost. Pak spiklenecky dodal: „Musíš se mu prostě postavit jako chlap chlapovi a taky mu jednu vlepit.“

A tak jsem po několika dnech, když už jsem byl v pohodě a sebral jsem kuráž, přišel do třídy a normálně jsem mu prostě pár vrazil. Nečekal to a byl hoooodně zaskočený. A pamatuju si, že od té doby už na mě nikdy nesáhnul. Naopak se z nás stali kámoši a bylo to všechno v pohodě.

PROČ NEMÁM RÁD PAPRIKU

Kdysi v dětství na Ukrajině, mohlo mi být tak sedm nebo osm, jsme si s kamarády ze sousedství ve vesnici udělali na louce v údolí stůl a k němu lavičky. Vzali jsme fošny, vzali jsme kůly, sekyry a hřebíky a vlastnoručně jsme je stloukli. Chtěli jsme si udělat takovou zahradní párty. Připravili jsme si salát s paprikou a něco dalšího k jídlu. A já jsem vlastně poprvé v životě jedl papriku v takovém množství. Ten salát jsem hltal ostošest, bylo to fakt strašně dobrý. A jak jsem se tím salátem strašně nacpal a snědl ho s takovou chutí, v noci se mi najednou chtělo zvracet... prostě blejt! No a tak jsem vyběhl z ložnice rychle na verandu a pak po schodech na zahradu a tam jsem to hodil na plot. No a jak jsem jedl tu papriku, tak byla všude.

Proto když dnes vidím papriku, vždycky si vzpomenu na tuhle událost, na tu pachuť a odér při zvracení a přejde mě na ni úplně chuť.

Akorát po nějaké době, co ode mě dostal po rypáku, přišel za mým dědou a prosil ho, ať už ho prý nechám na pokoji, že ho prý pořád mlátím. Normálně se to otočilo! A myslím, že i děda mě od té události považoval za většího chlapáka.

Dobrá „storka“ z první třídy, ne?

Od našeho přestěhování do kraje, odkud pocházel táta, se vše otočilo o sto osmdesát stupňů. O prázdninách jsme těch sto kilometrů zase jezdili na druhou stranu. Směrem za západ. Na babičku s dědou v Ternopilu jsme se vždycky moc těšili. A nejezdili jsme tam navštívit jenom je, ale vlastně celou vzdálenější rodinu z máminy strany. Máma měla celkem pět bratrů, takže s Jurou máme spoustu bratranců a sestřenic. Zpátky nás pak několikrát vezl mamky brácha Viktor, tedy můj strejda.

Se strejdou Viktorem jsme jeli obrovským nákladákem a on i s námi jednou vezl i kopec uhlí tátovým rodičům na zimu. Měl naložený plný nákladák lidí a briket nebo černého uhlí, kterým se

Léto 2011, návštěva příbuzných na Ukrajině. To je ten dědeček, se kterým jsem chodil rybařit. 😊

u nás tou dobou topilo, protože zemní plyn tam ještě v domácnostech zavedený nebyl.

Jeli jsme strašně dlouho. Těch sto kilometrů zpátky, jak to byl velkej nákladák a jak jel strašně pomalu, to byla věčnost. Silnice tam byly příšerně děravý, jako kdyby se tam válčilo.

Když jsme nakonec zmačkaný a vytřešený vylezli z nákladáku, museli jsme ještě ke všemu všechno to uhlí vyložit... Nejdřív jsme ho vysypali na dvůr... a za chvíli jsme všichni byli černý jako kominíci nebo čerti.

V té době už jsme prarodičům pomáhali nejenom s uhlím, ale dělali jsme všechny domácí práce v hospodářství. Všechno, co bylo třeba.

Jednou z mých nejoblíbenějších prací bylo štípání dříví! Neskutečně mě to bavilo. Tak moc rád jsem to dělal, že potom došly všechny špalky na zahradě a já jsem kvůli tomu byl smutný. Museli jsme s dědou potom zase do lesa pro nové stromy. Děda měl cirkulárku, takže nařezal velké větve na špalky a potom jsem pokračoval se svojí zmenšenou „dětskou“ sekyrkou ve štípání.

Možná se ptáte, k čemu se dá využít našťípané dřevo v domácnosti na ukrajinské vesnici. Je to velmi prosté! Dřevem se topilo, když se vařilo nebo když se pekl v peci chleba, anebo v zimě, když se topilo v ložnici. To bylo něco, když na to všechno teď vzpomínám!

Bohužel místo toho, aby se naše situace zlepšovala, bylo tomu právě naopak. Práce bylo v našem kraji čím dál míň, a táta musel nakonec hledat práci někde jinde. Za hranicemi.

TÁTA ODJÍZDÍ ZA PRACÍ

V roce 1999 se nakonec rozhodl. Nebylo to pro něj vůbec jednoduché, odjet za prací do Česka. Do země, kde znal jenom pár svých kamarádů, kteří do Česka jeli s ním taky kvůli penězům, a jinak nikoho jiného. Po svém odjezdu nám všem hned moc chyběl. A stejně jsme i my chyběli jemu. Stýskalo se mu. Stýskalo se i nám.

Byl tam sám, a tak zanedlouho po něm odjela do Česka i maminka. Od roku 1999 do roku 2002 oba bydleli a pracovali manuálně v Říčanech u Prahy.

S bráchou jsme zůstali doma na Ukrajině – celkem tři roky jsme žili bez rodičů a vychovávala nás babička s dědečkem. Moc rád na to vzpomínám.

LIDÉ VIDÍ PŘEKÁŽKY A HLEDÁJÍ CESTU, MY VIDÍME CESTU, ALE HLEDÁME PŘEKÁŽKY!

Neměli to s námi ale vůbec jednoduché. Hodně jsme zlobili a neuvědomovali si, že je tím trápíme. Pomáhali nám s domácími úkoly, připravovali nám jídlo, prali nám a k tomu nás ještě museli vychovávat. Bylo toho na ně dost. A my jsme jim to opláceli tím, že jsme se snažili pomáhat, kde bylo třeba. Tady v tom jsme je vždy poslechli. Ale nebylo to jen o práci kolem domu a hospodářství.

S dědou jsme si uměli udělat i radost – chodili jsme spolu třeba na ryby.

Děda už byl v důchodu, a proto měl dost času. Už nejedl s kamionem nebo autobusem po celé Evropě jako zamlada, ale staral se o nás s bráchou.

Byl to velkej rybář – všechno kolem ryb miloval.

Ale bylo to takové vesnické rybaření! Nenašel si extrémně drahé vybavení a nedělal machry na ostatní. Děda chytal na udici z bambusu a já na klacek z lísky. Vždycky jsme vyrazili hned zrána, vstávali jsme v půl šesté a nejdřív šli vykopat žížaly v hnoji, protože jsme potřebovali kvalitní návnady. Jindy děda jako návnadu připravil speciální chleba s česnekem nebo vařené brambory, na které zabírali kapři. Na nedalekém rybníku jsme nejvíc chytali právě kapry a karase a na řece zase štiky a pstruhy, ale tam mě to tolik nebavilo. Ryb bylo všude hodně – kromě jmenovaných patřili mezi naše úlovky třeba i okouni, nebo dokonce úhoři.

Na ryby jsem s dědou chodil strašně rád. Vydržel jsem s ním sedět u vody klidně i šest hodin.

(Teď si uvědomuju a překvapuje mě to, jak dlouho jsem s dědou dokázal u té vody sedět.) Nehybně sedět a soustředit se. Na rybách jsme si totiž ani moc nepovídali. O povídání to nebylo. U vody musíš být ticho, aby ryby neutekly, teda neuplavaly, a koukat na splávek, jestli se někam hejbně a co se s ním děje potom. Nejzajímavější pro mě vždycky bylo si představovat, jak ryba pod hladinou vypadá a co právě dělá, když ukusuje návnadu! Trpělivě jsem doufal, že něco chytíme. Většinou jsme odcházeli s plným kýblem menších ryb, které měřily okolo 20 centimetrů i s ocasem, nebyly to samozřejmě obrovské ryby. (To trpělivé vyčkávání u vody mi pořád nejde dohromady s mojí hyperaktivitou a neposlušností. Zajímavý protiklad...)

Vzpomínám, že jsme se s dědou rybolovem tak trochu i živili. Ryby jsme nikdy nekupovali. Ani třeba maso nebo zeleninu, pro kterou dnes jedeme do supermarketu. Všechno jsme si v podstatě vypěstovali nebo vykrmili na statku... Anebo jsme takhle šli na ty ryby a nachytali jich hned víc a měli jsme třeba jídlo na týden.

Smaženou rybu od babičky jsem prostě miloval. To bylo něco neskutečně dobrého! Mňam!

Anebo úplně neskutečná pochoutka je sušená ryba, tzv. taraňka. Ta se vždycky zapíje-
la pivem.

To se prostě vysuší ryba, předtím se musí vykuchat, umýt a naložit v soli. Pak se musí po-
věsit někam, kam nesvítí přímé sluníčko, a za několik dní uschne a dá se pak jíst. Pochoutka.
A to je sušené maso, co se dnes prodává za šilný peníze.

Vždycky mě bavilo počítat ryby v kýblu, kolik jsem jich teda chytil – pokaždé jsem je vy-
sypal a počítal. Ale nikdy jsem se neodvážil žádnou rybu sám vykuchat. Ani jí uříznout hlavu.
A děda, co si pamatuju, taky ne. Nevím, že by to dělal, myslím si, že na to neměl žaludek.
Takové chuťovky vždycky dělala babička.

Babička byla vůbec drsoňka. Nejen co se týká těch ryb a jejich vyvrhování, ale třeba i sle-
picím na dvorku bez váhání uťala hlavu... A ty slepice pak ještě běhaly sem a tam a pro mě
to byl normální horor. Babička pracovala celý život na poli, a hlavně v kolchozu, což bylo něco
jako JZD, ale v době, kdy jsme u nich s dědou bydleli, byla už taky v důchodu. Na ryby s námi
ovšem nechodila. To jen já s dědou.

NAŠE KONÍČKY NA UKRAJINĚ

*Nebylo mi ještě devět a s kamarády – někteří byli mladší, jiní starší – jsme vzali velký hliníkový
hrnec, do něj jsme nasypali syrové umyté brambory, na ně jsme dali vrstvičku slámy, na to jsme
pokládali nejdřív jemnější a tenčí a pak pořád silnější klacky. Okolo hrnce jsme udělali ohniště,
zapálili jsme to a takhle jsme pekli brambory. Vzali jsme si k tomu okurky a rajčata, udělali jsme
si takový salát.*

*Pak jsme taky brambory vařili. Nakrájeli jsme je a naházeli do hrnce s vodou, a když se uvařily,
dali jsme do nich smetanu. Osollili jsme to a měli jsme další vynikající jídlo. Mňam...*

*Jednou v létě jsme si s kamarády taky udělali pořádný bunkr. Makali jsme na něm několik
týdnů, a měli jsme v něm dokonce i vlastní kamna, na kterých jsme si mohli i vařit.*

*Jednoho dne si takhle jdeme s kamarádem, se kterým jsme ten bunkr stavěli, jen takhle ve
dvou a vidíme obrovský oheň, jak stoupá zrovna z místa, kde byl náš bunkr.*

Říkáme si: „Sakra, co to je?“

*Když jsme tam přiběhli, z našeho bunkru zbyly už jenom hořící zbytky. Někdo nám náš krásný
bunkr příliš záviděl a podpálil ho. Pěkně nás to namíchlo, ale nedalo se už dělat vůbec nic. Závist
je hnusná!*

*Na ryby jsem nechodil jenom s dědečkem, ale i se svými kamarády. Když jsme nějaké ryby
chytili, dělali jsme z nich uchu, což je neskutečně dobrá rybí polívka. Děti na Ukrajině už odmalička
uměly vařit a samy o sebe se postarat, dalo by se říct.*

Kopali jsme i do míče a dělali jsme spoustu pohybových aktivit.

Když jsme chytli třeba i jen malé rybky, co nešly dát na pánev, protože by se rozpadly, dali jsme je kočkám. Mívali jsme třeba i pět koček a taky dva psy. Nikdy samozřejmě nebyli s námi v domě, vždycky byli venku na dvoře. Byl jsem pak hodně překvapený, když jsme dorazili sem do Česka, že lidi tady mají domácí zvířata v bytě. To pro mě byl taky pěkný šok.

Rybaření bylo výjimečný, nejen proto, že jsem u něj dokázal sedět v klidu a mlčet jako pěna, jinak jsem bez pohybu nevydržel. Nejsem ten, co zůstane stát na jednom místě tam, kam ho postaví.

S kamarády z okolí jsem byl naopak aktivní až moc. Potřeboval jsem pohyb, byl pro mě moc důležitý. Musel jsem se hýbat. Je to moje přirozenost.

Dneska mám pocit, že pohyb byl přirozený pro všechny děti na Ukrajině, že jsme se fakt hodně hejbalí. Neměli jsme doma počítače ani internet. Neměli jsme žádné moderní technologie, nic. Takže když byl čas, chodili jsme s kámošema ven a hráli si. Třeba na babu. Ale ne jen tak ledajakou. Hráli jsme ji na stromech!

U nás ve vesnici rostly košaté, mohutné vrby. Větve se rozrůstaly do stran a my jsme skákali z jedné na druhou nebo ze stromu na strom a takhle jsme se navzájem chytali. Takže něco jako Tarzan nebo jako opice.

Nebo jsme třeba přeskakovali klikatící se říčky. Naší loukou jich protékalo hned několik a větvičky se a proplétaly jako kořeny stromů a my jsme se s klukama pokaždé rozeběhli a přeskakovali je. Kdo zůstal nejdýl suchý, byl vítěz.

Takhle vypadaly začátky mého pohybu. Ano, dalo se tomu už i tehdy říkat parkour, ovšem to slovo jsme neznali.

Mezi námi byl i jeden starší kluk, co uměl udělat salto. Fakt dokázal skákat salto dopředu a my jsme ho za to dost obdivovali a snažili jsme se ho napodobit. Chtěli jsme to umět stejně jako on, ovšem ani jsme to nevyzkoušeli, protože jsme se báli.

Pamatuju si dětství na Ukrajině, v zimě tam bylo až 1,5 m sněhu! Tady jsem se sestřenkou Ludmilou.

Nevím, jestli Sergej, tak se ten kluk jmenoval, v té době znal filmy s Jackie Chanem, ale všechno by tomu napovídalo. Jackieho Chana jsem tenkrát totiž taky hodně obdivoval a díval jsem se na všechny dostupné filmy s ním. Doslova mě fascinoval. To, co dokázal se svým tělem, mi bralo dech a bere mi ho doteď. Je to můj velký vzor!

Na obrazovce předváděl nehorázný věci, a dělal je sám, bez kaskadérů. On sám byl hercem a kaskadérem v jedné osobě a taky mistrem bojových umění. Obdivoval jsem ho. Toužil jsem být na tom pohybově někdy v budoucnu alespoň trošku jako on. On byl mou první velikou inspirací.

Na to období mám moc hezké vzpomínky. Bylo to krásné dětství. I rodiče za námi v rámci možností jezdili. Hlavně maminka, které jsme moc chyběli a která to bez nás nemohla tak daleko od domova dlouho vydržet. Naše fotky jí nestačily...

Někdy za námi přijela jednou, jindy dvakrát do roka. My jsme samozřejmě jásali a chtěli bychom, aby jezdila mnohem častěji. Ale nedalo se s tím nic moc dělat. V tu dobu to ještě nešlo. Hlavně proto, že v Česku ještě nebyly dostatečné podmínky, abychom tam mohli žít všichni pohromadě.

Ale i to se pak najednou změnilo, rodičům nakonec konečně došlo, že jim scházíme už moc a že to bez nás nedokážou prostě dýl vydržet a že už není možné dál čekat, i když podmínky nebyly ještě zdaleka ideální. Další věcí bylo, že už nás nedokázali zvládat prarodiče – vydrželi to úctyhodné tři roky, což byl fakt výkon! To ne že ne! Když si volali s rodiči, říkali jim: „Vezměte si je k sobě do Česka! My už si s nimi nevíme rady!“

BUDEME SE STĚHOVAT

Ta zpráva přišla náhle a nečekaně. S bráchou nás zaskočila, ale zároveň pro nás byla neuvěřitelná a úžasná. Brácha byl v té době ještě malý, a tak když si pro nás táta zanedlouho přijel, vůbec ho nepoznal. Díval se na něj překvapeně a pochybovačně se zeptal: „To je můj táta?“

Podíval se na něj a pak zas na mě, jako kdyby čekal na moje přikývnutí, na souhlas.

Ale kdesi uvnitř mu bylo jasné, že to je tatínek, a tak se najednou musel začít usmívat a pak i smát. Nedokázal skrýt radost.

A stejně tak i já. Taky jsem se musel samým štěstím smát, a tak jsme se smáli oba, a nakonec i tatínek. Smáli jsme se, až nás z toho bolelo břicho. Všichni jsme z toho měli radost.

Tři roky, do mých devíti let, rodičům trvalo, než se rozhodli vzít nás s sebou do Česka, než jim to okolnosti dovolily. Ono to v tu dobu nebylo tak jednoduché z Ukrajiny jen tak odcestovat do jiné země, chtělo to i dost peněz! Nakonec to ale dopadlo dobře.

Rodiče pro nás dokonce naplánovali, že tady vystudujeme a že s nimi budeme žít v Říčanech u Prahy a že zas budeme jedna velká rodina.

Když nám o Česku dřív vyprávěli, jak to tam vypadá a jací tam žijou lidi, nedokázali jsme si to představit. Nikdy předtím jsme v cizině nebyli, nebyli jsme u moře, na dovolený, nic takového... A tak s tou mojí dětskou fantazií, která mi mnohdy jela na sto třicet procent, jsem si najednou všechno to, co tam na nás čeká, chtěl umět představit.

Všechno jsem najednou viděl naprosto živě. Viděl jsem to, že v Česku bude všechno jiný, třeba tam budou modrý silnice, jiný stromy a rostliny, jiný podivný zvířata, jaký jsem nikdy předtím neviděl, a tak podobně. No prostě úplný nesmysl.

Moc jsem se už těšil, až si to budu moct porovnat se svými představami, a nemohl jsem se dočkat.

Na druhou stranu mi došlo, že s naším odchodem opustím nejen dědu a babičku, ale taky všechny své kamarády. Bylo to bohužel tak. To jediné mi moje radostné očekávání tak trochu kazilo. Představa, že už je nikdy neuvidím, byla velice chmurná.

Ještě že jsme po našem odjezdu do Česka každý rok o prázdninách jezdili navštěvovat celou rodinu. Babičky a dědečky i všechny strejčky, tetičky, bratrance a sestřenice a všechny známé a taky své staré kamarády.

ODJEZD

Na odjezd do Česka, balení kufrů a všech těch potřebných i nepotřebných věcí a pak na cestu na nádraží do Chmilnyku si dobře pamatuju, protože jsme jeli vlakem. Na vlakovém nádraží jsme s bráchou byli poprvé v životě. Nikdy předtím jsem vlakem nejel. To samé platilo i pro bráchu. Oba dva jsme byli

rozrušení při pomyšlení na to, co nás tam čeká. A táta se tvářil tak trochu tajemně.

Pamatuju si, že cesta byla strašně dlouhá. Trvala třeba den a půl nebo přibližně tak. Cestou jsme museli zastavit v nějakém městě na Slovensku, kde náš vlak zvedli a měnili rozchod kol. Na

No tati, že se nestydíte, takhle mě fotit, když spím!

Nádherná slovenská příroda a mňamózní jídlo na cestě do Česka.

Ukrajně a v celém Rusku jsou totiž koleje širší než v jiných zemích. Hrozně nás zajímalo, jak to dělají a proč vlastně, bylo to jako zjevení. Ovšem seděli jsme ve vlaku a zvenku jsme na to koukat nemohli.

Při projíždění Slovenskem jsme najednou měli možnost vidět jinou přírodu, než na kterou jsme byli zvyklí. Bylo to strašně pěkný – tahle vzpomínka mi uvízla v hlavě.

S bráchou asi nikdy nezapomeneme ani na to, že táta s sebou tenkrát vzal na cestu fakt dobrý jídlo a my jsme se hrozně moc najedli. Z tašky tenkrát vytáhl klobásu, sýr, chleba, rajčata a okurky a tak... My jsme fakt žili skromně a klobásy jsme u nás doma měli jenom na Vánoce.

Ta cesta tenkrát, to pro nás byly takové hody. Něco jako dneska když se podává snídaně formou švédských stolů. Jenom s tím rozdílem, že nám tenkrát k tomu pocitu stačilo pár rajčat a zelenina a jasně že i ty klobásy. A my z toho byli zcela odvaření.

To byla vlastně taky oslava naší cesty za novým životem. Až teď jak koukám na tu naši fotku z vlaku, jsem si všiml, že si tatínek s sebou vzal i svoji milovanou domácí pálenku. Prostě oslava se vším všudy!

Do Česka jsme za novým životem vyrazili v květnu roku 2002.

Naše cesta byla plná očekávání i obav s tím spojených. Bylo to jedno veliké dobrodružství. Pro nás s bráchou bylo všechno nové. Všechno bylo vzrušující. Prostě čistý adrenalin.

A k tomu všemu ta moje přebujelá fantazie. Hlavou se mi pořád honily všechny ty moje šílené představy, jak to v Česku asi bude vypadat. Do čeho to vlastně přijedeme a co všechno tam najdeme...

Dokonce se mi zdálo, že i vzduch, co jsem ten den vdechoval, voněl jinak, zvláště. Byla to vůně, jakou bych rád znovu občas ucítil, taková, co s sebou přináší nová velká očekávání, změnu a řádnou dávku vzrušení.

NOVÝ DOMOV - NOVÝ SVĚT

Konečně jsme přijeli na hlavní nádraží v Praze. Zdálo se nám nezvykle obrovské, bylo tam hodně lidí a panoval tu veliký ruch. Prostě jiný svět! Z nádraží jsme pak zamířili ještě kousek za město, na okraj Prahy, až jsme se s bráchou ocitli v Říčanech. To byl cíl naší cesty.

Všechno, co existovalo do té doby, v tu chvíli najednou existovat přestalo. Nebo to bylo najednou za námi. S bráchou jsme oba stáli na startovní čáře, která pro nás znamenala novou etapu našich životů.

Příjezd do nového domova nesporně splnil všechna naše očekávání. Všechno bylo sice hodně jiné než v mých představách, ale v tu chvíli určitě přijatelné.

Takhle jsme se bavili, když byli rodiče v práci. Hráli jsme ukrajinskou karetní hru Durak.

„Knedlíky? Co to je?“ ptali jsme se. Potraviny tu byly úplně jiné, ničemu a nikomu jsme nerozuměli. To bylo něco! Byl to nový svět!

Rodiče tou dobou bydleli právě na ubytovně. Takže prvního půl roku jsme bydleli všichni pohromadě – tísnilo se v jednom pokoji. Bylo to sice dost drsný, ale byli jsme spolu, a to pro nás tenkrát znamenalo nejvíc. To bylo ze všeho nejdůležitější.

Rodiče tvrdě pracovali, vydělávali peníze a žili na ubytovně, jen aby vydělali dost na to, aby si co nejvíc našetřili na lepší bydlení.

A zatímco naši makali, na nás s bráchou Jurou čekalo taky v Říčanech hned několik úkolů. A bylo zapotřebí zvládnout je v relativně velice krátkém čase. Kupříkladu taková maličkost, jako bylo naučit se česky. V září jsme měli jít do školy a byl konec května, takže jsme na to měli tři měsíce.

S Jurou jsme přemýšleli, jak na to, pak jsme ale velice pohotově objevili docela příjemnou metodu. Výuka jazyka českého probíhala u bedny. Seděli jsme s bráchou před televizní obrazovkou a čučeli na pohádky. Učit se cizí jazyk z jednoduchých pohádek se dalo vydržet a ještě k tomu to fungovalo. Tuhle metodu můžu i dnes vřele doporučit všem, kteří se chtějí rychle naučit cizí jazyk.

Učili jsme se z různých kreslených pohádek, které jsme mohli v české televizi tou dobou vidět, a šlo nám to jako po másle. Pamatuju si na Pokémony, Ferdu Mravence, Rumcajse nebo na Rychlou rotu...

A kromě pohádek jsme koukali i na mnohem drsnější věci, při kterých jsme se neučili jenom český jazyk...

Oproti filmům vysílaným na Ukrajině to najednou bylo něco úplně jiného. Hlavně proto, že na Ukrajině byl příšerný dabing. Dřív to fungovalo tak, že jeden film daboval celou dobu jeden chlap se stejným hlasem, a bylo jedno, jestli zrovna mluvila žena, nebo dítě, pořád mluvil stejně! Ten chlap ještě navíc mluvil přes originální zvuk. Takže postavy ve filmu mluvily nejdřív anglicky a hned vzápětí, třeba se zpožděním sekundy nebo dvou, do toho začal mluvit ukrajinsky ještě ten borec, který daboval. Znělo to strašně, co si budeme povídat.

Na to jsme byli zvyklí z Ukrajiny. Takže když jsme viděli filmy v češtině a slyšeli, jak jsou dabované, zpočátku jsme si mysleli, že všechny jsou český, protože každá postava v nich měla svůj vlastní hlas. Wow!

Jeden tátův kamarád ze Slovenska nám jednou půjčil videokazetu (to byly kazety s magnetickou páskou), na které byl nahrán americký film Rambo. Hlavním hrdinou byl pološlehaný americký válečný veterán, který likvidoval policisty, co se ho snažili taky zlikvidovat. Když jsme ten film poprvé viděli, byli jsme rozsekaní z toho, co všechno ten Sylvester Stallone dokázal.

PARKOUR
CHALLENGE YOUR LIMITS

DALŠÍ STĚHOVÁNÍ

Po půl roce bydlení na ubytovně se rodiče konečně rozhodli, že nastala ta pravá chvíle udělat další změnu. Viděli, že už to úplně nevyhovuje, že už s bráchou nejsme úplně malí, takže je potřeba pronajmout si něco většího. Proto si pronajali malinkatý rodinný domek v centru Říčan, kde jsme pak bydleli asi osm let.

Přesně v tomhle pokoji jsem se naučil stojku. 😊

Byl to dost starý barák, bylo v něm vlhko a plíseň. No prostě nic moc extra supr-čupr to nebylo. Ale byl to náš domov a nám to úplně bohatě stačilo! Byli jsme z toho s bráchou na větvi.

Pak jsme už na bednu mohli čučet v klidu v obýváku.

Ale čumět na telku se taky nedalo věčně. Já musel znovu na vzduch. Ven. Na ulici a do parku. Opět jsem nutně potřeboval pohyb!

Vyběhl jsem tedy na ulici. Hledal jsem tam hned vhodná místa a pak jsem zkoušel to, na co jsem byl zvyklý z raného dětství. Přes-

skakoval jsem zídky a lezl po zábradlí a skákal na stromy.

To neuniklo pozornosti kluků z ulice. I když jsem na novém místě neměl ještě žádné kamarády a nikoho jsem tam ze začátku neznal, začal jsem navazovat první kámošství. Trochu jsem se obával, jak se na mě budou kluci z ulice dívat, ale nedívali se nijak zvláště.

Moje obavy, že hned poznají, že jsem cizinec a dají mi to sežrat, se docela rychle rozplynuly. Nic takového se tenkrát nestalo. Během těch dvou prázdninových měsíců jsme se s bráchou jakž takž otrlali a našli jsme si kámoše ve stejném věku.

I s nimi jsme se školili v českém jazyce. Bylo to něco jako doučování u televize. Šlo to takhle najednou velice rychle.

I tyhle první prázdniny v Česku utekly stejně jako každé jiné velice rychle a my jsme v září museli nastoupit do české školy.

V ČESKÉ ŠKOLE

V září roku 2002 jsme s bráchou šli poprvé do české školy. Nastoupili jsme každý o třídu níž, než jsme měli jít na Ukrajině, takže já jsem si zopakoval třetí třídu a brácha šel znova do první.

Nástup proběhl v relativním klidu a my se dokázali v podstatě ihned aklimatizovat. Ve třídě nás bylo něco okolo dvaceti pěti. Mí „hodní“ spolužáci mě okamžitě učili říkat sprostá slova, která tak krásně ovládali, a naváděli mě, abych je říkal paní učitelce. Samozřejmě že jsem to taky dělal v rámci utužování přátelství. Ovšem to jsem netušil, že jsou to ošklivá slova, která se říkat nemají, a proto mě poznámky neminuly. Ale mám trochu pocit, že paní učitelka byla dobrá psychologka a chápala mou motivaci k takovému jednání, a tak tomu nepřikládala zas až takový význam, což bylo docela štěstí.

Se všemi ve třídě jsem se nějak tak skamarádil, někteří na mě sice koukali divně, ale to mi bylo jasné, byl jsem přeci cizinec. Celkově to bylo v pohodě. Ale – jako vždy a všude musí být nějaký ALE – až na Lukáše!

S mým novým spolužákem Lukášem jsme si každopádně od začátku nějak moc nesedli. On byl velikej, mohutnej, ale ne že by byl tlustej, byl snad jenom silnější. Prostě hromotluk. A s ním jsme se, jak jinak, hned raflí.

Kdo mě najde jako první? Ach jo, já jsem ale vypadal...! 😊

Už v tu dobu, tedy v osmi devíti letech, měl v uchu náušnici. A to mi tenkrát připadalo celkem zvláštní. Každopádně jsme se hned od prvního pohledu neměli rádi a okamžitě jsme se porvali. Teď už ani nevím kvůli čemu, možná kvůli tomu, že mi nadával, že jsem z Ukrajiny, nebo tak něco.

Tak jsem ho v zápalu boje prostě vzal za to ucho a za tu náušnici a nějak jsem s ním začal točit. Nevím jak, ale z ničeho nic si pamatuju, že držím tu jeho náušnici v ruce a říkám si: „Sakra práce!“

A Lukáš se tam dole válí v bolestech a kvílí na celou třídu. Ucho měl v pohodě, akorát mu tekla krev a asi ho to hodně bolelo.

A s tímhle Lukášem jsme pak až do deváté třídy měli různý potyčky. Přitom, a to je nepochopitelné, jsme byli zároveň v podstatě i kamarádi. Vždycky jsme byli chvíli v klidu, a pak jsme na sebe zase byli dost hnusní.

TARÁSKU, NESKÁKEJ DO TÝ LOUŽE!

Tohle mi často říkali rodiče. Jednou jsme takhle šli, bylo mokro a před námi byla na silnici velká louže. (Na Ukrajině jsou silnice fakt v hrozně špatném stavu.) Kráčeli jsme okolo té louže a já jsem do ní najednou šlápl. A neměl jsem holínky. A ta louže ale byla hodně hluboká.

A táta: „Tarásku, nešlapej do tý louže!“

A já takhle zvednu oči s kulišáckým výrazem, jakože to udělám. A samozřejmě to zopakoval ještě jednou, řekla to i máma, ale já do té louže v tu chvíli naschvál skočil. Neodolal jsem tomu. Rodiče jsem překrásně ohodil vodou s blátem a já tam stál zasviněný a čekal, co bude. Ale táta nečekal, ihned vzal nejbližší klacek, co mu padl do ruky, a rozeběhl se za mnou!

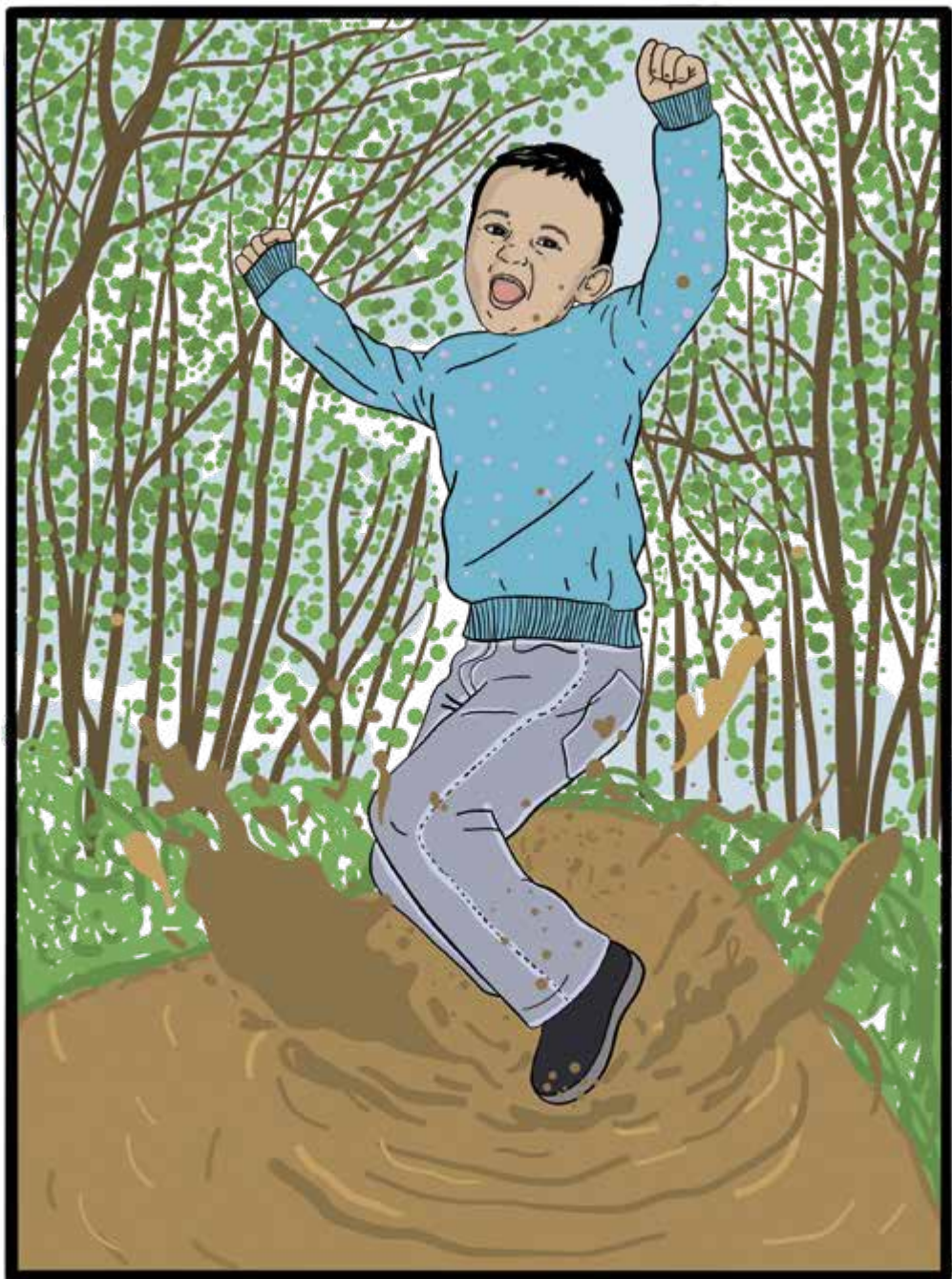
A já zdrhal: „Nééé, to bude bolet!“

A táta mě chytil a řval: „Říkal jsem, nešlapej do tý louže! Pacholku!“

A když mě dohonil, naložil mi slušně na zadek.

A když už jsme u těch bitek, kdysi se mnou měl problém i úplně neznámý kluk na ulici. Mohlo mu být tak dvanáct nebo třináct, a nedal mi pokoj. Dorážel na mě a nadával mi a urážel mě. Já byl mladší, mně bylo nějakých deset, a použil jsem na něj ten stejný chvat. Přehodil jsem ho přes rameno a zlomil mu klíční kost...

Vzpomínám si ještě na třetí třídu, kdy jsem se naučil hustej chvat z bojového umění. Protivníka, v tu dobu teda Lukáše, jsem vzal za ruku, zapřel se a přehodil si ho přes rameno. Tím, jak byl mohutnější a jak jsem ho přehodil přes rameno a vší silou s ním třísknul o zem, se

otřásla celá škola. Jak jsme byli ve druhém patře, tak to byla hrozná rána. Všichni se vyděsili, že je zemětřesení.

To rvaní jsem si přivezl z Ukrajiny. V Česku na to nebyli lidi zvyklí. Takže jakmile se o mně tady rozkřiklo, že jsem drsnější, tak si na mě najednou dávali všichni na prvním stupni pozor.

No jo, za všechno vlastně mohla ta dědečkova výchova. To bylo jasné! Postav se mu čelem a prostě se braň, jak můžeš!

PRVNÍ VÁNOCE V ČESKU

Naše první Vánoce v Česku, všechny ty dárky pod stroměčkem, byly úžasné a naši rodiče byli úžasní. Museli se pořádně plácnout přes kapsu. Bylo to tady pro nás v tu dobu opravdu unikátní, protože s bráchou jsme se ještě rozhlíželi, nevěděli jsme, která bije a co to přesně znamená. Na takové Vánoce jsme nebyli s bráchou zvyklí. Kapr a Ježíšek! To pro nás bylo něco úplně nového.

Museli jsme si začít zvykat a přeučit se, že už tu není děda Mráz, který nosí dárky na Ukrajině, ale že nám dárky přinese nějaký neviditelný Ježíšek, u kterého se ani pořádně neví, jak vlastně vypadá.

Šťastní bráškové! Proč? Věděli jsme, že dostaneme dárky!

KDYŽ V ŽIVOTĚ NAJDEŠ CESTU BEZ PŘEKÁŽEK, URČITĚ NIKAM NEVEDE.

Dědu Mráze jsme měli jasně danýho. Na Ukrajině každé dítě ví, jak vypadá. Zná ho z filmů, ilustrací v knížkách a z obrázků. Ale Ježíšek? Jak vlastně vypadá?

Přece jsme s bráchou ale na Ježíška nějak uvěřili. Ani nevím, jak je to možný. Byli jsme prostě malí kluci. :)

Naši si každopádně taky dali tu práci a nějak to zařídili, že u nás vždycky zazvonil zvoneček. Pamatuju si, že jsme s bráchou pokaždé byli v jiné místnosti, později asi v obýváku, který zároveň sloužil i jako ložnice rodičů, a najednou ve vedlejším pokoji u vánočního stromku zazvonil zvonek.

Dnes vím, že to tenkrát zařídili naši spolubydlíci, kteří bydleli v pokoji u kuchyně a ten dům s námi měli pronajatý. Naši je vždycky poprosili a všechno na nás takhle hezky sehráli. A my si s bráchou říkali: „Sakra, jak to? Ten Ježíšek asi fakt existuje.“ A nevěřičně jsme se na sebe dívali. A pak jsme spěchali k tomu stromku a byli překvapení, že tam jsou dárky, které tam ještě před chvílí nebyly.

To jsou čínské bejblejdy, které byly tou dobu ve škole mega hit...

A vždycky tam byly přesně ty dárky, které jsme si s bráchou přáli.

Pamatuju si třeba na bejblejdy – točivý káči, který se na provázku roztočily a skočily do arény, co vypadala podobně jako hlubší talíř. A točily se v něm proti sobě a srážely se. Komu se káča točila dýl, ten vyhrál.

Nebo tam bylo autíčko na dálkový ovládání, který jsem si jako malej moc přál. Za celý dětství jsem měl celkem tři, ale vždycky se po chvílce rozbila. Byl jsem z toho vždycky zklamaný.

Na ta autíčka jsem měl strašně velkou smůlu. Autíčko na dálkový ovládání jsem si vždycky přál, pokaždé jsem ho pod stromečkem našel, ale taky pokaždé se mi z neznámých důvodů velice rychle zničilo. Přestalo fungovat ovládání, začalo jezdit křivě nebo blbnul motorek...

Jednou jsme dostali autodráhu, kterou jsme měli moc rádi a na které jsme závodili i s tátou. A i k našim Vánocům neodmyslitelně patřila legendární pohádka *Tři oříšky pro Popelku*, na kterou jsme se s bráchou, mámou i tátou hrozně rádi dívali.

SCHYTL JSEM PŘES DVACET ŽIHADEL!

Byl jsem popíchaný úplně všude. Ty krávo!

To jsme si s kamarády vytypovali starý vyschlý kmen a všimli jsme si, že v něm je vosí hnízdo. A nebylo tam asi jenom jedno, ale bylo jich tam určitě víc. A my jsme s Andrejem a Dimou dostali chytrý nápad. Řekli jsme si: „To by byla sranda je vyprovokovat, co?“

Byla tam hromada kamenů, které padly pěkně do dlaně, a tak jsme je začali do toho kmene házet. Pořád se nic nedělo a my ty šutry házeli dál a dál, až z ničeho nic po nás vystartoval obrovský chumel. Rozděлил se a jedna část se vydala za mnou, další za Andrejem a Dimou.

A já si řekl: „A sakra!“

A vzal jsem do zaječích, nohy na ramena, jenomže ty vosy byly strašně rychlé. Celou dobu byly kolem mě, i když jsem běžel jako o závod. Stejně do mě narážely a štípaly a píchaly. Byly všude!

Nakonec jsem doběhl k malému jezírku a s rozběhem jsem do něj skočil placáka! To byla moje záchrana. Stejně jsem ale utržil nejmíň dvacet žihadel!

Když jsem pak přišel domů, babička na mě koukala jako na zjevení. Asi jsem se sám sobě moc nepodobal. Sedl jsem si na kraj postele a babička mě začala mazat smetanou. Tvrdila, že mi to pomůže a přestane mě to bolet a pálit. Ale bylo to kruté! Každá legrace holt něco stojí.

Nemusely být jenom Vánoce, abychom dostávali dárky, ale dárky jsme si dávali i k narozeninám. Ani tady rodiče nezklamali. Pokaždé nám koupili všechno, co jsme chtěli. S bráchou jsme si nemohli fakt nijak stěžovat. Snad to bylo proto, že jsme zas tak moc nezlobili a oba dva jsme byli jak na základce, tak i později na střední škole, co se týče prospěchu, jedněmi z nejlepších žáků ve své třídě.

Čeština a ani ostatní předměty pro nás časem nebyly žádným velkým problémem. Učitelky věděly, že jsme cizinci, chválily nás, že nám čeština jde mnohem lépe než mnohým spolužákům ve třídě, a tím nás vlastně ještě víc motivovaly. A na vysvědčení jsem měl vždycky nanejvýš tři dvojky. Jinak samý jedničky. Stačilo mi, abych se na probíranou látku po večerech vždycky podíval, a bylo. Z chování jsem měl taky vždycky za jedna, i když někdy jenom o fous.

KÁMOŠI A AKROBACIE

Po zhlédnutí filmu *Yamakasi* jsem zůstal ohromen. Původně jsme si ho s tátou a Jurou ve videopůjčovně vybrali jen kvůli zajímavé obálce. Ale pak jsem ten film musel vidět ještě několikrát, a pustil jsem ho samozřejmě taky kamarádovi a spolužákovi Pepovi. Oba jsme se rozhodli ihned jít ven a napodobovat ty kousky, co dělali kluci ve filmu. Byly to nejrůznější přeskoky, akrobacie a šplhání po domech.

V Říčanech jsme pak skákali přes zídky a přes takový malý plot, kde jsme zkoušeli kotoul letmo, nebo jsme lezli na nedaleké garáže a skákali jsme z nich. Zkoušeli jsme kdeco všude v okolí.

Další soutěž! Kdo mě najde jako první? Mimoходом, ty tribuny jsou „fake“. 😊

SLÉZEJ Z VÝŠKY, KTEROU VYLEZEŠ, A SKÁKEJ Z VÝŠKY, KTEROU PŘESKOČÍŠ.

Nakonec se nám to skákání z garáží stalo osudným. Jednou nás totiž zahlédla Pepova máma!

Takové „šilenosti“ mu ihned zakázala a rovnou mu pro jistotu zakázala i se se mnou kamarádit. Vykríkovala, že ho prý chci zabít. Takže po měsíci trénování jsme toho museli na nějakou dobu nechat. Bylo to smutný a v tu dobu to znamenalo konec trénování nejenom pro Pepu, ale i pro mě.

Během prvního stupně základní školy jsem si našel i několik dalších kamarádů. Co si tak vzpomínám na Lukáše a na Marka. Jo, myslím právě toho Lukáše, se kterým jsem se tak často poštuchoval!

Mimochodem s tímhle Lukášem jsem později hrál i fotbal.

Ten jsem začal hrát v devíti letech.

Přihlásil mě na něj táta a nastoupil jsem do fotbalového klubu v Říčanech. Určitě proto, že ze mě chtěl mít profesionálního fotbalistu. Takového, jakým byl třeba Andrej Ševčenko. To byl jeho favorit, kterého obdivoval.

Ještě z Ukrajiny si pamatuju, jak táta s dědou vždycky koukali na fotbal. Oba byli fakt velcí milovníci fotbalu. Sledovali každý důležitější zápas a všechno náruživě komentovali a společně to probírali.

A tak mě fotbal zákonitě nemohl minout. Když dal někdo v televizi gól, všiml jsem si, že to občas oslavil nějakým akrobatickým kouskem. Hlavně to byli spíš černoši, co si vzpomínám. Černoch dal gól a hned se rozeběhl a dal rondát, potom několik přemetů vzad a všechno to ještě zakončil saltem.

V tu dobu jsem měl tedy zafixováno, že když dá někdo gól, dělá prostě flipy, přemetu a salta.

A tak jsem se musel co nejdřív naučit přemet dopředu, abych taky mohl pořádně oslavovat góly, které dám. Připadalo mi to tenkrát hodně hustý. Salto dopředu bylo ještě moc těžké, tak alespoň přemet dopředu. A když salto dopředu, tak jen o ruce. No a když jsem to v těch devíti deseti letech uměl a když se mi jako pravému záložníkovi povedlo vstřelit gól, musel jsem přemet dopředu vždycky předvést. To bylo vtipný. Takže už jako malej jsem měl i fotbal spojený s akrobacii.

Někteří kluci z fotbalu se na mě dívali jako na blázna a měli blbý kec. Některým se zas třeba nelíbilo, že jsem z Ukrajiny... Nevím proč!

SOBOTA 29. BŘEZNA 2008

Datum 29. března 2008 je pro mě důležité, protože tehdy jsem začal „skákat parkour“. Bylo to období, kdy jsem se začal cíleně snažit dělat něco podobného tomu, čemu se věnuju dnes. Parkour! Začal jsem trénovat díky francouzskému filmu *Okrsek 13* a díky Davidu Bellovi.

Okrsek 13 byl další film s drsným příběhem z pařížského ghetta. To ghetto bylo vlastně samo o sobě jakýmsi okrskem 13, ve kterém neplatí žádná pravidla ani zákony. Byl napěchován skvělými záběry, ve kterých hlavní hrdinové Leito a Damien předvádějí dechberoucí kousky při zneškodnění bomby a záchraně Leitovy sestry Loly.

Po několika opakovaných zhlédnutích tohoto filmového skvostu jsem šel ihned do ulic. Společně s kamarádem sousedem Kubou jsme začali zkoušet napodobovat skoky z toho filmu. Chtěli jsme být stejní jako Leito! V tom filmu parkouristům říkali, že dělají nějaké nesmysly, blbosti, přemety, akrobacii a všechno možné.

Po pár dnech, co jsme s Kubou trénovali, jsem řekl i svému bráchovi, aby šel skákat s námi.

Věšet se vzhůru nohama mě vždycky hodně bavilo! Tady jsou už vidět zárodky mého „pekáče buchet“. ☺

Jedna tréninková fotečka. Byl jsem happy, když jsem nebyl nemocný a mohl jít trénovat.

Brácha v podstatě vyrostl na počítačových hrách. Už od malička seděl u monitoru, až ho z toho musely bolet oči. Možná že ještě nebyl závislej, ale hrál je tak často a hodně rád (hrál je vlastně pořád) v podstatě nonstop každě den po škole, že byl asi fakt závislák. Ve škole to Jurovi šlo, o tom žádná, ale spíš se nechtěl hejbat.

I proto ho táta stejně jako mě přihlásil na fotbal. Ale jemu to nevonělo. S fotbalem skončil ani ne po měsíci, po pár trénincích. A myslím, že si dokonce nezahrál ani jeden zápas.

Každopádně mu říkám: „Hele, brácho, pojď s námi skákat po městě, naučit se nějaký triky! Všude možně lezeme a zkoušíme věci, co jsme viděli ve filmech...“

Vytáhl jsem ho ven a jemu se to líbilo. Ale stejně ho ty jeho počítačové hry stáhly znova zpět k počítači, takže z pěti pokusů, kdy jsem mu řekl, ať se mnou jde trénovat, šel možná jednou. A někdy taky vůbec. Bylo opravdu těžký vytáhnout ho ven. A stejně je to doteď. Vždycky když jdu trénovat, zeptám se ho, a on že nemůže, že nemá čas a tak dál! Výmluvy znáte asi všichni moc dobře.

Juru parkour baví, ale jde o to, že na něj dneska zas nemá čas... Hry ovšem nahradily jiné priority.